

[Stensballe.]

hjælp. Naar Kasserne ikke selv kan udbetale Understøttelse til dem længere, fordi de forsikringsmæssigt ikke kan magte det, maa de paagældende ifølge Sociallovgivningen søge Understøttelse uden Fattighjælps Virkning hos Kommunerne. Saaledes er Loven, som blev vedtaget i 1933, og det er den, vi mener bør følges.

Hvad 10 Maaneders Bestemmelsen angaar, kan der gives Dispensation fra den, saa at Medlemmer, der ellers vilde være udelukket fra Arbejdsløshedskasseunderstøttelse, fremdeles kan oppebære saadan Understøttelse, og jeg kan oplyse, at 35 Kasser, altsaa Halvdelen af samtlige Kasser, har faaet denne Dispensation. De Kasser, der ikke vil have Medlemmer, som glider ud paa Grund af 10 Maaneders Bestemmelsen, til at søge Kommunehjælp, kan altsaa indrette sig saadan, at de fremdeles kan udbetale Understøttelse til dem, og det har netop ogsaa Skotøjsarbejdernes Arbejdsløshedskasse gjort. Den har Dispensation, saa at det Skel, der omtales i Resolutionen, som en Følge af 10 Maaneders Bestemmelsens Praktisering i hvert Fald ikke kommer frem for Skotøjsarbejdernes Vedkommende.

Til Slut kom der en mundtlig Udtalelse om, at det var Forudsætningen for Arbejdsløshedskasseloven, at den var utilstrækkelig under Kriseforhold. Jeg fremdrager denne Udtalelse, fordi jeg finder, at naar den kunde fremsættes i Gaar, saa vidt jeg forstaar som Udtryk for mange Arbejdes Opfattelse, saa er den højtærede Minister ikke selv uden Skyld i, at denne efter vor Mening fuldstændig forkerte Opfattelse angaaende de Forudsætninger, hvorunder Arbejdsløshedsloven blev vedtaget, har bredt sig. Jeg havde ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag Lejlighed til at dokumentere dette. Jeg henviser her til min Udtalelse Sp. 395—96 angaaende Noterne til Socialreformen, Bemærkningerne til Lovforslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse af Foraaret 1933 og til den af de Konservative og Venstre afgivne Særbetænkning. Ud af alt dette og meget, meget mere, som er talt og skrevet under Forhandlingerne om Socialreformen, fremgaar det med Tydelighed, at vor Opfattelse er den rigtige. Vi siger i Betænkningen, at vi

„er af den Opfattelse, at de Forudsætninger, hvorunder Arbejdsløshedsloven og Socialreformen vedtoges i 1932 og 1933, nemlig at der derigennem skabtes et Forsikringssystem, der ogsaa kunde

bære under ekstraordinære Forhold, nu maa ske Fyldest.“

Heroverfor nyttter det ikke meget, at den højtærede Minister over for os, som det skete ved første Behandling af Lovforslaget her, vedbliver med at fremkomme med Udtalelser om, at Forudsætningerne var anderledes; thi i alle de Lovforslag, som fremkom, dengang da Arbejdsløshedsloven og Socialreformen blev vedtaget, var der ikke noget om det, i hvert Fald har jeg aldrig hørt det paa det Tidspunkt. . . . ja, senere, men ikke paa det Tidspunkt. Jeg skal særlig henvise til Bemærkningerne til det nævnte Lovforslag, dem maa Ministeren jo have det fulde Ansvar for. Der staar i dem, hvad jeg har citeret ved første Behandling, og hvad vel nu er citeret tilstrækkelig tit paa Rigsdagen, og det kan ikke efter min Opfattelse ændres ved Bortforklaringer og Udtalelser bagefter. Disse Bemærkninger giver Udtryk for, hvad der var vor Forudsætning ved Socialreformens Vedtagelse.

Jeg tror derfor ogsaa at kunne sige, at den højtærede Minister i nogen Grad selv er Skyld i, at den Opfattelse har bredt sig, at Arbejdsløshedsloven ikke skulde kunne holde ogsaa under ekstraordinære Forhold. Der kan være Tale om, at nogle Kommuner kan faa større Byrder, end de havde ventet, det er jo under Undersøgelse, og denne Undersøgelse maa vi afvente. Men Principperne for Arbejdsløshedsunderstøttelsen, dem er der talt om saaledes, som jeg har citeret, ikke mindst i Bemærkningerne til det Lovforslag, som ledsagede Vedtagelsen af Socialloven i 1933, og med Hensyn til hvilket jeg skal henvise til mine Udtalelser ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag. Jeg tror ogsaa, at de mange Udtalelser, som den højtærede Minister er kommet med i saa Henseende, har bidraget noget til at fremkalde en Resolution som den, der er vedtaget af Skotøjsarbejdernes Arbejdsløshedskasse, og som jo stiller Krav af langt mere vidtrækkende Karakter end Ministerens Lovforslag om midlertidig Hjælp.

Ministerens Udtalelser i de sidste Dage — jeg tænker her paa Ministerens Udtalelser ved anden Behandling, hvor han udtalte sig om en socialdemokratisk Ministers Forhold til Socialdemokratiets Rigsdagsmedarbejdere, en Udtalelse, der kom i „Social-Demokraten“ umiddelbart efter Betænkningens Afgivelse — har efter vor Mening været med til at saa den daarlige Sød, som er saadet i saa Henseende. Jeg skal citere